

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 84 0 К 023792 11 Квлз
Бања Лука, 25.7.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина, Биљане Томић, Др Вељка Икановића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног С. С., због кривичног дјела силовања из члана 193. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат М. И. из Д., против правоснажне пресуде Окружног суда у Добоју број: 84 0 К 023792 10 Кжк од 5.11.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 25.7.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Правоснажном пресудом Окружног суда у Добоју број: 84 0 К 023792 10 Кжк од 5.11.2010. године, донесеном након одржаног претреса пред тим судом, оглашен је кривим С. С., због кривичног дјела силовања из члана 193. став 1. Кривичног закона Републике Српске и осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године. Осуђени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 300,00 КМ, а оштећена је са имовинско-правним захтјевом упућена на парницу.

Против те пресуде бранилац осуђеног, адвокат М. И. из Д. је благовремено поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона, с приједлогом да се уважавањем захтјева укину првостепена и другостепена пресуда и предмет врати Основном суду у Добоју на поновно одлучивање.

У одговору на Захтјев, Замјеник главног републичког тужиоца је оспорила основаност Захтјева, образлажући да се наведеним Захтјевом у суштини оспорава правилност и потпуност чињеничне основе правоснажне пресуде, а што не представља законски основ за изјављивање овог ванредног правног лијека, а да се приговори захтјева којима се указује на повреду Кривичног закона при изрицању казне за почињено кривично дјело, не могу подвести под повреду Кривичног закона у смислу члана 312. Закона о кривичном поступку – Пречишећни текст (у даљем тексту: ЗКП).

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд је испитивање повреда закона, у смислу одредби члана 353. ЗКП-а, ограничио само на оне повреде на које се позвао подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, према одредбама члана 349. став 1.ЗКП-а може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП-а, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

Повреду Кривичног закона Захтјев темељи на тврдњи да је оптужени (сада осуђени) оглашен кривим за кривично дјело које није починио, јер у оптужници описана радња извршења дјела не представља кривично дјело силовања из члана 193. став 1.КЗ РС, за које је осуђен побијаном пресудом, нити је доказано да је извршио то дјело.

При томе се апострофира одсуство примјене принуде на обљубу оштећене, која обљуба се не доводи у питање али је, према тврдњи Захтјева, извршена уз добровољни пристанак оштећене, а чињенични закључак побијане пресуде у погледу утврђене пријетње као примјењеног облика принуде на обљубу у конкретном случају, се представља као резултат погрешне оцјене доказа.

Дакле, Захтјевом се првенствено тврди да дјело, према датом чињеничном опису у диспозитиву оптужнице, није кривично дјело чиме се сугерише да је побијаном осуђујућом пресудом учињена повреда Кривичног закона из члана 312. а) ЗКП-а , а потом се доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде у погледу принуде на обљубу, као одлучне чињенице која чини елемент бића кривичног дјела за које је оптужени правоснажном пресудом осуђен.

На наведеним аргументима не може се, по оцјени овог суда, градити тврдња о повреди Кривичног закона.

Наиме,чињенични опис дјела у диспозитиву оптужнице и изреци побијане пресуде, по оцјени овог суда, одражава све битне елементе бића кривичног дјела силовања из члана 193. став 1. КЗ РС, укључујући и пријетњу као облик принуде на обљубу, који елемент се захтјевом доводи у питање. Ради тога се супротне тврдње Захтјева не могу прихватити као основане.

Надаље, повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 349. ЗКП-а, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку.

Искључена је могућност побијања правоснажне пресуде овим ванредним правним средством по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, се не може градити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Када се аргументима Захтјева, према разлозима у његовом обраложењу, доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде у погледу примјене принуде, као одлучне за постојање кривичног дјела на које се осуда по правоснажној пресуди односи, а слиједом тога, на темељу таквих недостатака правоснажне пресуде, изводи тврдња о погрешној примјени Кривичног закона, онда се не може прихватити као основан приговор Захтјева о учињеној повреди Кривичног закона, јер нужна претпоставка за позивање на ову повреду закона је, како је већ напријед наглашено, респектовање чињеничне основе на коју је закон примјењен, као потпуне и правилне.

Тврдњу о повреди Кривичног закона Захтјев развија и на тези да су побијаном пресудом погрешно вредноване околности олакшавајућег карактера, када им није дат значај особито олакшавајућих околности, па је тиме, по становишту Захтјева, избјегнута примјена одредби о ублажавању казне из члана 38. тачка 2. КЗ РС. По оцјени овог суда, ни приговор такве природе не може представљати основ за тврдњу о повреди Кривичног закона.

Ово из разлога што повреда Кривичног закона, када је у питању одлука о кривичним санкцијама, у смислу одредбе члана 312. ЗКП-а, постоји ако је у изрицању санкције прекорачено овлаштење које суд има по закону. Како је у конкретном случају осуђеном изречена казна затвора у границама прописане казне за почињено кривично дјело силовања из члана 193. став 1. КЗ РС, у складу са општим правилима о одмјеравању казне прописаним одредбом члана 37. истог законског прописа, то се апострофирани приговори подносиоца Захтјева, којима доводи у питање правилност одговарајућег вредновања олакшавајућих и отежавајућих околности од значаја за висину казне, не могу подвести под повреду Кривичног закона у смислу цитираног законског прописа, која би се манифестовала у прекорачењу законских овлаштења при доношењу одлуке о казни.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да је неоснован поднесени захтјев за заштиту законитости, јер не постоје повреде закона на које се позива подносилац Захтјева, ради чега је исти, у смислу одредбе члана 354. ЗКП-а, као неоснован одбијен.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић